

— Или да отидешъ ориза да съберешъ, или въ кжши те не пуцамъ.

Уплашилъ се старецътъ и тръгналъ. Било тъмно. Той си рекълъ:

— Ахъ, да ще Слънчо да огрѣе, Мѣсечко да ми посвѣти, Гарванъ черенъ на помощъ да ми доде, та ориза да съберемъ — далъ бихъ: на Слънчо — най-голѣмата си дъщеря, на Мѣсечко — срѣдната, а на черенъ Гарванъ — най-малката.

Още дѣдо не изрѣкалъ Слънчо сяенъ се показалъ, блѣдъ Мѣсечко свѣтналъ, черенъ гарванъ долетѣлъ, и съ яка си човка почналъ да събира ориза зърно по зърно и да помага на стареца.

Събралъ дѣдото ориза, отишелъ си въ кжши и извикалъ:

— Покажи се на прозорецъ, мила моя най-голѣма дъще, годеникъ прѣкрасенъ ти намѣрихъ!

Момата се показала на прозореца, Слънчо сяенъ я грабналъ и я занелъ въ златни си палати.

Старецътъ пакъ извикалъ:

— Покажи се на прозорецъ, мила моя срѣдня дъще, годеникъ прѣкрасенъ ти намѣрихъ!

Момата излѣла, видѣлъ я блѣдъ Мѣсечко, грабналъ я и я занелъ въ своитѣ срѣбърни палати.

Старецътъ пакъ извикалъ:

— Излѣзъ моя най-миличка, най-хубава дъще, годеникъ прѣкрасенъ ти намѣрихъ.

Момичето се подало, Гарванъ черенъ го грабналъ, съ яки крила си шибналъ и го занелъ въ горското си гнѣздо.

Минало се много врѣме. Спомнилъ си дѣдо за своитѣ дъщери, хубавици като райски птици, и му дожалѣло. Рекълъ да ги споходи, да види тѣхъ, да види и зетьоветѣ си.

Най-напрѣдъ отишелъ у Слънчо. Прѣгърнала го дъщеря му, зарадвалъ се слънчо и казалъ:

— Слушай Слънчова невѣсто, до като татко ти си почине, сготви нѣщо да го гостимъ!